

DE SVARTA KULORNA

THE SAGA
BY OTTO WITT

OTTO WITT

D E S V A R T A
K U L O R N A

PI SAGA
FASHION

O T T O W I T T

Otto Witt

De svarta kulorna

Saga

De svarta kulorna

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1913, 2018 Otto Witt och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711791240

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

FÖRSTA KAPITLET.

De svarta kulorna.

En kulen oktobereftermiddag satt Sam Saxon makligt tillbakalutad i sin bekväma länstol framför den tända gaskaminen i sin våning, belägen vid Hamelnstrasse i Berlin.

Han njöt i stilla lugn sin havanna och lät rökringarnes blåa dis dansa fram mot kaminens lysande, refflade kopparplåt och genomgick i tankarne de senaste dygnens händelser.

Rummet, som bildade omgivning till den i tankar försjunkna mannen, var ett hemtrevligt bibliotek med höga bokfyllda reoler; ett stort skrivbord vid ena fönstret talade med sin mängd av papper om ett nyss avbrutet arbete och vapensamlingen på ena långväggen gav intryck av något visst krigiskt.

Mannen själv var liten till växten och hade ett utseende som i icke liten grad påminde om Napoleons — där fanns den höga pannan, de kloka ögonen och de skarpt skurna dragen.

Hans tankar tycktes plötsligt hava tagit en bestämd riktning, ty han reste sig raskt, gick fram till skrivbordet och bläddrade ivrigt i några dokument. Han fann det han sökte och det spända draget kring munnen slappnade. Så gick han åter till sin bekväma stol och försjönk igen i grubbel.

— Det gamla vanliga, mumlade han för sig själv, alltid det gamla vanliga. Ett diamantsmycke försvunnet på en bal

hos kommerseråd Siedler, ett enkelt mord i en gränd av en berusad sjåare — puh — det börjar bli mögel på mina ferment i hjärnan. Jag undrar vad Vår Herre tänker om förbrytarne i våra dagar? Och den underjordiska potentaten? Ingen av dem torde vara vidare förnöjd — allt är så platt — intet klart och helt — ingen storartad förbrytarenatur existerar mera — men heller ingen korsriddare eller martyr som törs våga något för det ädla. Slätvälling — bara slätvälling — det är vad vår tids natur blivit till. Ljum slätvälling — varken ond eller god, varken het eller kall — usch.

Han sträckte på sig, gäspade och såg på klockan.

— Redan sex — utbrast han, jag vill taga mig en liten promenad före middagen — här kommer nog intet mera besök i dag och skulle det komma, så är väl intet förlorat — det är i alla fall intet, som kan intressera mig.

Och detektiven Sam Saxon reste sig från stolen i avsikt att begiva sig ut.

Just då han fyllt sitt cigarrfodral hördes en ringning på tamburklockan, han hörde hur hans betjänt öppnade dörren och sade:

— Jo, herrn är hemma. Vem får jag anmäla?

— Här är mitt kort, svarade en främmande röst och ögonblicket efter överlämnade betjänten till Saxon den besökandes kort.

Detektiven läste:

DIELEM SIVILLA

Gruvägare

Zadiz O. S.

Han slog sig ned vid skrivbordet och bad betjänten föra in herr Sivilla.

Saxon kände namnet. Det ägdes av en av Oberschlesiens rikaste gruvmagnater, känd för sina vidsträckta ägendorar av kolgruvor. Men därmed var det också slut med detektivens kunskap om mannen, som nu inträdde.

Dielem Sivilla föreföll att vara en man i sextioårsåldern, ehuru han bar sina år gott.

— Är ni detektiv Sam Saxon? frågade den besökande.

— Till er tjänst, svarade Saxon.

— Och vi äro ostörda?

— Ja — dubbeldörrarne dämpa alla ljud. Men — var så god tag plats och berätta mig vad som fört er hit, bad detektiven och sköt fram en stol till gruvägaren.

— Det är en lång historia, började Sivilla i likhet med de flesta som hava något på hjärtat för en detektiv.

Saxon bugade sig.

— För all del, sade han. Desto lättare blir det för mig att reda upp härvan om jag får många detaljer.

— Å, svarade gruvägaren, detaljer finnes det inga — men historien är lång så till vida, att de första attentaten började redan för flera år sedan.

— Gott, jag är redo att höra, svarade detektiven och beslöt att noga följa med i berättelsen, ehuru han på förhand kände sig övertygad om, att den skulle bli både banal och ej synnerligen intressant.

— Det är nu väl tio år sedan, började Sivilla, då jag en morgon, när jag var sysselsatt med att öppna min post på mitt kontor, fann en svart kula på skrivbordet —

Han gjorde en paus för att avläsa verkan av de sista orden, vilka uttalats med patos. Men detektiven endast böjde på huvudet till tecken att berättaren skulle fortsätta.

— Nåväl, fortfor Sivilla, en månad efter det jag funnit den svarta kulan inträffade en våldsam explosion i en av mina kolgruvor.

Detektiven drog på munnen.

— Hur i all världen kan ni sammanställa dessa båda saker — en svart kula på ert arbetsbord och en, en månad senare inträffad explosion i en av edra gruvor?

— Lugn, herr Saxon — dagen efter explosionen fann jag åter en liknande svart kula på samma ställe —

Detektiven såg upp — det började att intressera honom.

— Så-å, sade han.

— Ja, jag fann en precis likadan, svart kula.

— Och ni hade strax kombinationen färdig?

— Å nej. Jag tänkte egentligen först ej över detta utan glömde det alldeles.

— Nå?

— Ett år efteråt fann jag ånyo en morgon en svart kula på mitt bord.

— Å tusan!

— Som jag säger,

— Och —?

— Och explosionen infann sig, denna gång redan efter fjorton dagar och i en annan av mina gruvor.

— Och dagen efter —

— Fann jag också nu en ny svart kula.

— Högst kuriöst, insköt detektiven.

— Det var så, fortsatte gruvägaren. Men ej heller nu kom jag att kombinera de två ohyggliga kulorna med explosionerna — först senare —

— Vad, utbrast Saxon, ännu flera explosioner?

— Varje år i dessa tio års tid, herr Saxon. Jag håller på att mista förståndet — jag står på ruinens brant om ej detta snart får en ände.

Saxon blev högeligen intresserad. Detta var verkligen något högst ovanligt.

Gruvägaren fortsatte:

— Jag måste ju tro att någon arrangerar explosionerna. Säker i sin sak hånar han mig med den sist ditlagda kulan och för att bevisa att han verkligen menade att hota mig placerar han så en kula efter explosionen ånyo på mitt bord.

— Men lägges kulan alltid precis ett dygn efter explosionen på ert bord?

— Nej, det är olika. Ibland kan det gå en hel vecka — men i början var det alltid dagen efter. Förbrytaren har antagligen blivit försiktigare. Och nu, herr Saxon, vet ni allt, vad jag i denna sak själv vet. Kolgruveexplosioner inträffa ju ej endast i mina gruvor men andra gruvägare slippa i alla fall att utsättas för planlagda attentat som jag. Jag hemställer till er, som vår skickligaste detektiv, att taga er an denna sak och reda upp den till botten. Det är av största vikt, ty förutom att jag själv hotas med vanvett och ruin hava under dessa tio år icke mindre än mellan 2 och 3,000 arbetare antingen dödats eller sårats.

Saxon ryste — här tycktes ett verkligt storartat, hemskt brott föreligga — han blev med ens ytterst intresserad av saken.

— Är den aktuell? frågade han.

— Aktuell? Vad menar ni?

— Jo, om ni nyligen fått någon ny svart kula, sade detektiven.

— Ja visst — i dag på morgonen, svarade gruvägaren. Det är ju just därför jag nu söker er, herr Saxon. Det måste bli ett slut på detta elände. Jag har rest hela dagen för

att söka upp er och anlände för en timme sedan från Zadiz till Berlin.

Detektiven tänkte ett ögonblick —

— Har ni någon av dessa mystiska kulor med er?

— Ja, svarade Sivilla och sökte i sin rockficka.

— Låt mig se dem.

— Se här, sade gruvägaren och lade fem eller sex svarta kulor på bordet. De voro av en hasselnöts storlek, alldeles runda och svarta som ebenholts.

ANDRA KAPITLET.

Intet spår.

Detektiven betraktade noga de små kulorna. De voro blanka och släta och fint svarvade. Han lade en av dem i ett glas vatten. Tyngden var så stor att kulan sjönk till botten. Han skar i kulan med sin kniv —

— Ebenholts, sade han.

— Ja, jag tror det, medgav gruvägaren.

— Av dessa kulor, yttrade Saxon, kunna vi ej sluta något.

Attentatorn kunde likaså gärna hava lagt en cigarr på ert bord, en byxknapp eller en näsduk. Ja, rent av ett brev.

Dessa kulor tyckas endast vara ett slags uttryck för ett sätt att vilja vara originell. Eller — han funderade ett ögonblick — har ni någonsin i ert liv haft att göra med dessa kulor? Eller med liknande?

— Aldrig, svarade Sivilla, aldrig.

— Har ni varit i de exotiska länderna?

— Ja i mina unga dagar.

— Och ni har ej — svara hälst alldeles oförbehållsamt — ni har ej därstädes varit inblandad i något hemligt sällskap —

— Ah — ni menar sådant där, som man ofta läser om i detektivromaner — »Den svarta handen» — »Den blodiga hämnaren» och liknande — nej, jag försäkrar er — aldrig i livet.

— Gott, och ni kan ej tänka er någon handling i ert förflutna, som kunde fresta en person att på detta hemska sätt utkräva sin hämd på er?

— Nej, på min ära, svarade Sivilla och blicken i hans ögon sade tydligare än ord, att gruvägaren hade fullkomligt rent samvete.

— Nå, då faller det motivet kanske bort, sade detektiven.

— Kanske? Vad menar ni?

— Jag menar att det dock kan vara något sådant gammalt hat till er fast ni tydligen ej minnes det. Men låt oss lämna detta och gå i ordning med frågorna.

— Som ni vill.

— För det första, sade detektiven, förefaller det mig rätt egendomligt, att ni icke förr än nu hänvänder er till en detektiv. Hela tio år och dock intet försök från er sida att få klarhet i saken.

— Förlåt, nu tager ni fel, svarade gruvägaren. Allaredan tredje året vände jag mig till en detektiv —

— Ah — utbrast Saxon med den lätt begripliga yrkesmissund, som är vanlig inom alla fack.

— Bliv ej stött, herr Saxon, bad Sivilla.

— För all del, svarade detektiven, men varför har ni då ej även nu vänt er till er första konsulent?

— Det skall ni få höra. Herr Werner, som jag först anlidade, misslyckades. Vi stodo totalt utan den minsta reda i saken. Explosionen inträffade och Werner höll nästan på att bliva ett av offren själv.

— Gott — men året därpå?

— Jag sade till mig själv: Den där Werner duger ingenting till och när den svarta kulan syntes igen engagerade jag detektiv Stille i Leipzig —

— Och han?

— Kunde ej heller lösa gåtan. Explosionen inträffade dock —

— Men detta är ju mystiskt. Jag känner Stille, sade detektiven och han är en synnerligen duglig spårhund. Men, vet ni vad, herr Sivilla, fortsatte Saxon, när ni nu